

Una dretha contra un país

Els sectors més intolerants i radicals d'aquesta dretha valenciana no actuen ni s'expressen moguts pel respecte a la veritat, a la cultura general, als fets bàsics de la filologia o de la història: tot això no compta si no és per ser sistemàticament alterat, falsejat i desfigurat per servir de base a les seues actituds bel·ligerants i agressives contra tot allò que pugua significar recuperació efectiva de la llengua, la cultura i la personalitat històrica i nacional dels valencians.

Periòdicament —sovint amb una periodicitat pràcticament quotidiana— importants sectors de la dretha valenciana es troben impulsats a posar de manifest la seua profunda irracionalitat, la seua intolerància visceral i en definitiva el propi caràcter rigorosament incivil. Es tracta, òbviament, no de la dretha social, sinó d'alguns dels grups que pretenen expressar-la políticament, i de certs mitjans de comunicació caracteritzats per posicions agressivament conservadores. Les ocasions de mostrar aquesta profunda resistència al civisme i a la raó són diverses, però, curiosament, són més abundants en el camp de la llengua i de la cultura dels valencians. Fins el punt que és una obsessió permanent. Més exactament, una permanent obsessió destructiva.

En aquest moment, l'excusa aprofitada és l'ordre de la Conselleria d'Educació i Ciència de la Generalitat valenciana sobre convalidacions i reciprocitats de títols, que comentem més extensament en la pàgina 63 d'aquest mateix número. L'ordre en qüestió, llargament esperada, havia dormit al calaix de successius consellers, que molt probablement no la firmaven per temor a les reaccions que ara, en efecte, la seua publicació ha suscitat. I tanmateix, els articles brutalment impugnats per la dretha són perfectament normals, plens de lògica, i no fan sinó convertir en administrativament acceptat allò que tots els estaments culturals, intel·lectuals i docents sempre han practicat al País Valencià: la pura constatació que la llengua pròpia de tres comunitats autònomes contigües —País Valencià, Catalunya, Balears— és la mateixa. Fa vergonya, fins i tot, haver de recordar que el “problema” es redueix, objectivament, a una realitat tan elemental, tan de cultura general, i tan universalment coneguda i acceptada.

Però els sectors més intolerants i radicals d'aquesta dretha valenciana —identificats cada vegada més amb un anticatalanisme irracional com a principal especificitat ideològica— no actuen ni s'expressen moguts pel respecte a la veritat, a la cultura general, als fets bàsics de la filologia o de la història: tot això no compta si no és per ser sistemàticament alterat, falsejat i desfigurat per servir de base a les seues actituds bel·ligerants i agressives contra tot allò que pugua significar recuperació efectiva de la llengua, la cultura i la personalitat històrica i nacional dels valencians. Es produeix ací una estranya conjunció dels sectors ideològics i polítics més decidida-

ment “espanyolistes” (en el pitjor sentit de la paraula) amb aquells altres que defensen posicions d'un aparent radicalisme “valencianista”. El resultat d'aquesta conjunció és sempre el mateix: atacar qualsevol intent normalitzador, fer impossible que el valencià recupere posicions, aconseguir que el castellà consolidi i reforce les seues.

Caldrà insistir una vegada i una altra: l'excusa pot canviar, les “raons” de l'obstruccionalisme i de les injúries poden semblar basades en una “defensa de la valencianitat” contra el més que risible “imperialisme catalanista” o qualsevol altra expressió igualment insultant i absurda. Fins i tot pot donar-se que una part de l'opinió pública valenciana crega, de bona fe, que defensa un respectable regionalisme emocional. Però els promotors permanents de la mentida, de la desqualificació i de l'agressió efectiva contra la llengua que diuen defensar, no són persones de bona fe: són gent que professa un profund menyspreu a la ciència i a la intel·ligència, que creu en la intoxicació més que en l'educació, i que aprofita qualsevol oportunitat per atacar ferotgement tot allò que siga progressisme, esquerra, obertura mental, modernitat cultural, civilitat i tolerància. Només des de posicions com aquestes es poden entendre les reaccions que produeixen. I resulta alarmant constatar que no canvien, que s'agregen, i que amenacen d'imposar-se a tota una societat.